

Jurij Lobancev

JURIJ LOBANCEV je mlad sverdlovski pesnik, avtor skupinskih zbornikov Rožnati jelen (Moskva 1965) in Pričevanje o rojstvu (Sverdlovsk 1971). Za njegove verze je značilno aktivno filozofsko iskanje, aforističnost, natančnost besed. Sverdlovska kritika je o njem pisala: »Osebnost, ki se izraža v tem ciklu, je zelo sodobna in zato blizu današnjemu bralcu. Zadržanost, redkobesednost, nekakšna surovost, ob vsem tem pa — težaven prodor vase skozi ‚prezgodaj zrelo privajenost‘.«

Jurij Lobancev je član Zveze novinarjev SZ, končal je novinarsko fakulteto na Uralski univerzi, po poklicu je sociolog. Star je 34 let.

BYRON Z nasmehom

je stopil na vrh zaobljenega kamna,
 ves razigran pomahal je tovarišem . . .
 Preliva zelenilo vzpelo se je k nebu
 in v prsi je žvižgaje butnil val.
 Plavalec silni!
 . . . A roka mu zastaja.
 Slabi telo.
 Zid valov ga le obdaja.
 Razbijajo v preponi Dardanele
 in tiho stokata dva kontinenta.
 Na dno, plavalec!
 Naj vse odnese vrag.
 Življenje se konča,
 grozljivo in brez strela slave,
 Westminster s hudobijo te ne bo dušil
 iz tvojih verzov svinec več ne bo ulil.
 Na dno!
 Kar naj žive udobno carji.
 Kar naj se drugim hihita salon.
 Na tem svetu se maščujejo nemirnim —
 zaradi vislic se uporniki rode!
 Tega sveta nič ne pretrese.
 Čemu to tveganje?
 Pa bi hitreje pisal . . .
 Na dno, poet!
 Upirati se Dardanelam —
 tako življenje po svobodi zahlepi.
 Saj si edini.
 Saj smešen si — edini!
 Prisluhni bobnanju prerokovanj:

osamljena je tvoja pot do dvomov,
 a ti naivno misliš — da si prvi? ...
 A on le plava!
 Ne ozre se stran —
 čeprav je dolga pot,
 čeprav ga slani veter žge,
 čeprav ga vleče k dnu,
                                 je človek,
 ki do konca se ne meni za naravne sile!
 Pod tisoči je strel zvenelo sonce.
 Valovi so šumeli pod kamnitim bregom.
 Lord je umrl,
                                 vzniknil pa je Byron
 nad premagano širjavo Dardanel.

SKALA   Kot da o njej bi pesem pela
           je dvigala svoj vrh kot pest,
           veljaško je v nebo molela
           visoko iznad polj in cest.

Oblakom je ukazovala,
 spreminjala vetrovom pot,
 svoj zakon vsem je vsiljevala,
 stoletja je bila despot.

Za njo je svet bil le mravljišče,
 bila nesmrtnih je oblik,
 bila je brez boga svetišče,
 bila je sebi spomenik.

Tako je prav — je modrovala.
 Zamislili so se ljudje:
 odveč jim je bila ta skala;
 razvoj ne more mimo nje!

Raztreščil skalo v kamne male
 za cestni tlak je dinamit.
 Ni svetu za negibnost skale —
 rad je razgiban in razvit!